

Ταξίδι στην Περαχώρα

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Π. Παπανδρέου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Κατερίνα Στάμου
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Κανέλλα Στασινοπούλου
ΕΞΩΦΥΛΛΟ-ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Σεπτέμβριος 2026

ISBN: 978-960-468-468-7

**ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΑ SOCIAL MEDIA**

© Copyright ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ
Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα, Τηλ.: 210 3301161-2-3
e-mail: info@siderisbooks.gr · www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του συνολικού έργου ή μέρους αυτού χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.
Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.

ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά • Δίγλωσσα Λεξικά

• Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενηλίκους.

Προβάλλονται και προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

www.siderisbooks.gr

ΜΑΡΙΑ Π. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ταξίδι στην Περαχώρα

Αλληγορικό Αφήγημα
για παιδιά

εικονογράφηση
Κανέλλα Στασινοπούλου

εκδοσεις
**Μιχαήλ
Σιδερή**

Στους γονείς μου
και σε όλους τους «αποδημήσαντες»
προγόνους μου, που θυμάμαι
με πολλή αγάπη και
που έχουν αφήσει – θέλοντας ή μη –
το ίχνος τους πάνω μου.

Κυριακάτικο απομεσήμερο, αρχές του φθινοπώρου.

- Τι λες, Μανίνα, θα κατέβουμε να ταΐσουμε τα μυρμηγκάκια;
ρώτησε την εγγονούλα της η γιαγιά Φανούλα.

- Αμέ! Φώναξε όλο χαρά η Μανίνα.

Λίγη βροχή δε θα γίνει η αιτία για να χαλάσουν την κυριακάτικη συνήθειά τους. Είναι η ώρα που ο μπαμπάς διαβάζει την παραγεμισμένη εφημερίδα του κι η μαμά παίρνει τον μεσημεριανό της υπνάκο.

- Γιαγιούλι, όσο ντύνομαι ετοιμάζεις τα ψίχουλα;

Η γιαγιά της τρίβει γρήγορα λίγο μπαγιατίτικο ψωμί για να το πάρουν μαζί τους κι ύστερα διπλώνει προσεκτικά το λαχταριστό γεύμα που έφτιαξε μέσα στο παλιό μαντήλι της με το κεντημένο μονόγραμμα.

- Πάρε και τη ζακέτα σου, έβαλε λίγη ψύχρα... της φωνάζει καθώς βλέπει την εγγονή της να ορμά προς την εξώπορτα.

- Εντάξει... αν και δεν είμαι από ζάχαρη!

Το πρωί έριξε μια βροχούλα και παντού έξω μοσχοβολά βρεγμένο χώμα. Η μυρωδιά αυτή αρέσει πολύ στη Μανίνα και την παρακινεί να βρεθεί κοντά στη γη. Ευτυχώς, αυτό είναι πολύ εύκολο, γιατί ακριβώς κάτω απ' το σπίτι τους υπάρχει ένα μεγάλο πάρκο.

Με το που βγαίνουν η Μανίνα διαπιστώνει την ιδιαίτερη διαύγεια της ατμόσφαιρας. Αυτή που υπάρχει μόνο μετά τη βροχή. Στο πάρκο όλα τα χρώματα διακρίνονται πεντακάθαρα. Λάμπουν κάτω απ' το δειλό φως του ήλιου που ξαναβγήκε. Μα απ' όλα τα χρώματα αυτό που ξεχωρίζει είναι το καστανοκόκκινο του χώματος. Η γιαγιά της διαλέγει ένα σημείο κοντά στον δρόμο, ανοίγει το σπαστό σκαμνάκι που πήρε μαζί της, ώστε να μη βραχεί απ' το νοτισμένο παγκάκι του πάρκου, και κάθεται.

Είναι η ώρα που τα περιστέρια της γειτονιάς έχουν... σύναξη. Αλήθεια! Καθημερινά, μεταξύ τρεις με τέσσερις, κατεβαίνουν και ξαποσταίνουν στα σιδερένια παρτέρια του πάρκου, στα φανάρια του δήμου, στις ράχες των ξύλινων παγκακιών. Μετά κρώζουν δυνατά μεταξύ τους με τέτοιον τρόπο που η Μανίνα είναι σίγουρη πως συζητούν, επιλύουν τα προβλήματά τους και παίρνουν τις αποφάσεις τους. Μια μικρογραφία δημοκρατίας! *«Μου φαίνεται πως τούτα τα καταφέρνουν και συνεννοούνται καλύτερα από μας»*, σκέφτεται κάθε φορά που τα βλέπει να έχουν πάρει τις θέσεις τους. Ακούγεται, ξαφνικά, ένα δυνατό

πτεροκόπημα σαν ποδοβολητό. Ακόμα ένα περιστεράκι προσγειώθηκε για να πει νερό απ' το τεράστιο πεσμένο φύλλο, που μοιάζει μ' ανοιχτή παλάμη. Έπειτα προσεγγίζει τα υπόλοιπα για να λάβει μέρος στη συνεδρίαση!

Ένα δροσερό αεράκι φύσηξε και κούνησε τις νεραντζιές, τις αγγελικές και τις πικροδάφνες του πάρκου. Ένα, ακόμα πιο δροσερό, αεράκι φύσηξε κι αυτή τη φορά χάιδεψε δυνατά τα μάγουλα της Μανίνας και της γιαγιάς της, η οποία κατέβασε λίγο την εφημερίδα που διάβαζε κι εισέπνευσε βαθιά.

Αχ! έκανε με ύφος που έδειχνε πως το απολάμβανε και γυρνώντας προς την εγγονή της είπε: «Ο φθινοπωρινός αέρας μου αρέσει πολύ...».

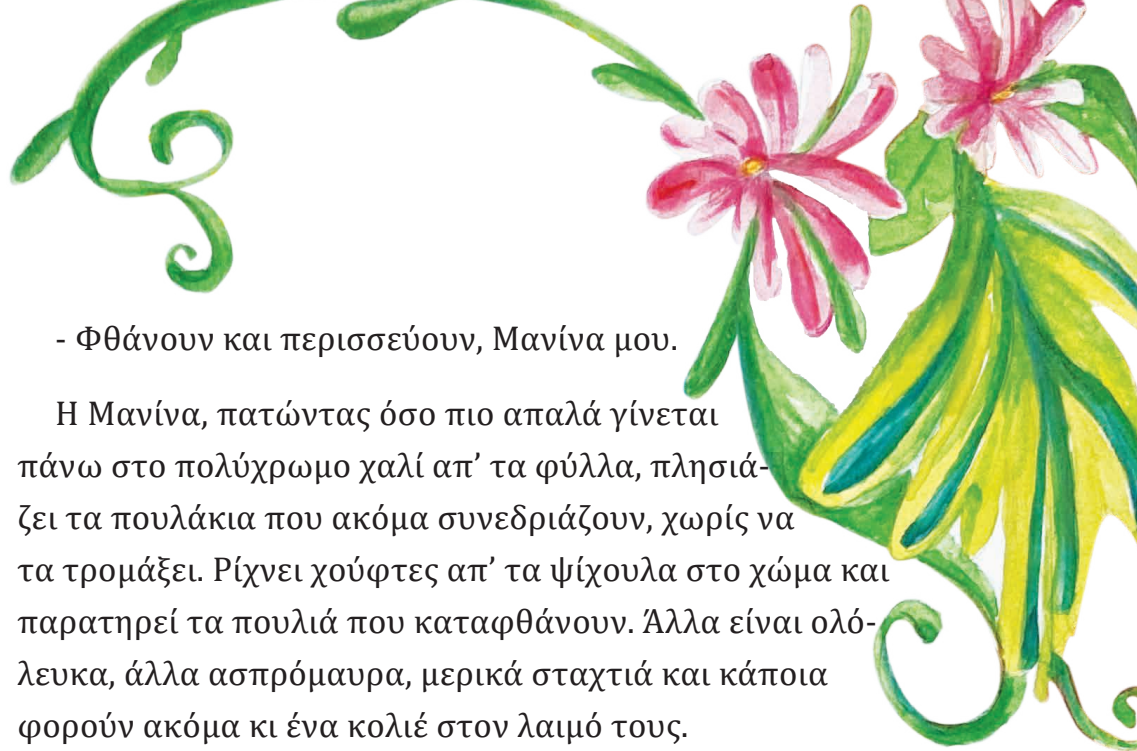
-Κι εμένα, συμφώνησε η Μανίνα.

-Είναι γιατί κουβαλάει πολλές ψυχές μαζί του... είπε η γιαγιά και ξαναβυθίστηκε στην εφημερίδα της.

Η Μανίνα δεν ξέρει αν κατάλαβε τι ακριβώς εννοούσε η γιαγιά της. Της άρεσε, πάντως, η ιδέα πως οι ψυχές ταξιδεύουν και μας χαϊδεύουν τα πρόσωπα! Και τη μιμήθηκε, εισπνέοντας βαθιά με τον ίδιο τρόπο. «Αχ» έκανε, τέλος, ευχαριστημένη, όπως κάνει πάντα η γιαγιά! Ο βοριάς σφύριξε δυνατά σαν να της απαντούσε, θρόισε τα φυλλώματα των δέντρων και ξεσήκωσε τα πεσμένα φύλλα σ' έναν τρελό χορό. Μαζί με τα φύλλα παρασύρθηκαν στον χορό και μερικά πουλιά διαγράφοντας κύκλους στον αέρα.

- Γιαγιά, δώσε μου τα ψίχουλα να ταΐσω τους φίλους μου. Φθάνουν και για τα περιστέρια, έτσι δεν είναι;

- Φθάνουν και περισσεύουν, Μανίνα μου.

Η Μανίνα, πατώντας όσο πιο απαλά γίνεται πάνω στο πολύχρωμο χαλί απ' τα φύλλα, πλησιάζει τα πουλάκια που ακόμα συνεδριάζουν, χωρίς να τα τρομάξει. Ρίχνει χούφτες απ' τα ψίχουλα στο χώμα και παρατηρεί τα πουλιά που καταφθάνουν. Άλλα είναι ολόλευκα, άλλα ασπρόμαυρα, μερικά σταχτιά και κάποια φορούν ακόμα κι ένα κολιέ στον λαιμό τους.

- Τι αστεία που είναι!

- Αυτά με το κολλάρο, Μανίνα, σπεύδει να της λύσει την απορία η γιαγιά, είναι «δεκαοχτούρες».

- Δες γιαγιά! Όλα τους έχουν τέσσερα, ροζ, σουβλερά νύχια στα πόδια και γκρίζες, γαμψές μύτες!

- Ράμφη, παιδί μου, ράμφη, αμέσως τη διορθώνει η γιαγιά της, που ήταν δασκάλα στα νιάτα της και δεν της ξεφεύγει κανένα λάθος.

Το φαγοπότι έχει ξεκινήσει και τα αίματα έχουν ανάψει για τα καλά. Στριμώχνονται, τσιμπιούνται, διαγκωνίζονται, τα λαίμαργα πουλιά, ποιο θα πρωτοπρολάβει να πιάσει τα ψίχουλα που πέφτουν. Α ρε γλέντια!

Άλλα τα φτάνουν με χαμηλά, όλο μαεστρία, πετάγματα κι άλλα με εκείνο το αλλόκοτο τρεχαλητό τους, κατά το οποίο το κεφάλι τους ολοένα τεντώνεται πίσω-μπρος σαν να έχει ελατήριο. Η Μανίνα, μόλις κάποιος καταφέρνει κι αρπάζει με το ράμφος του ένα ψίχουλο, χειροκροτεί! Ύστερα βαριέται αυτό το παιχνίδι κι αφήνει πια τα πουλιά ν' απολαύσουν το γεύμα με την ησυχία τους. Σκύβει κάτω απ' το ξεχαρβαλωμένο παγκάκι αναζητώντας καμιά μυρμηγκοφωλιά.

Να ένα φουσκωτό λοφάκι από φρέσκο χώμα με μια τρυπούλα στην κορυφή, που μέσα του κρύβει έναν λαβύρινθο, ένα υπόγειο βασίλειο: τον κόσμο των μυρμηγκιών!

Η Μανίνα, χωρίς να χάσει χρόνο, σχηματίζει έξω απ' τη φωλιά ένα λευκό μονοπάτι, που δεν είναι παρά μια μακριά γραμμή από τα ψίχουλα, που της περίσσεψαν. Ξέρει καλά πως η μυρωδιά θα τα παρακινήσει να βγουν έξω να το μυρίσουν, να το περπατήσουν και να το φορτωθούν στις ράχες τους! Και πως το μονοπάτι αυτό θα τα θρέψει τις μέρες του χειμώνα που έρχεται, γιατί το κάθε ψιχουλάκι θα καταλήξει αμέσως στις αποθήκες τους. Στη συνέχεια σκύβει και, σχεδόν, κολλάει το πρόσωπό της στο χώμα προκειμένου να παρακολουθήσει από κοντά «τη μεγάλη έξοδο» των μυρμηγκιών. Προς τα ψίχουλα και πάλι πίσω προς τη φωλιά τους! Και δεν μπορεί παρά να θαυμάσει την τόση πειθαρχία τους. Ούτε ένα δεν παρεκκλίνει της πορείας! Σαν στρατιώτες!

Η Μανίνα είναι τόσο αφοσιωμένη στην παρατήρησή τους που δεν προσέχει έναν βρεγμένο και ξεπουπουλιασμένο όγκο, που κείτεται παραδίπλα. Ένα μικρό σταχτί περιστέρι ή, μάλλον, το άψυχο σώμα ενός μικρού περιστεριού. Εκεί, στη λάσπη

